

Zunderjmland.

Rigsdagens Luffede Møde. Angående den danske Rigsdag Luffede Møde Onsdag den 23. Okt. er der udførdt følgende officielle Meddelelse:

Paa det Luffede Fællesmøde, der lededes af Folketingsformand, N. Pedersen-Nybo, gav Udenrigsminister Scavenius en Overfugt over den udenrigspolitiske Situation. Efter en Drøftelse sluttede Mødet med en Tilkendegivelse af, at Rigsdagens Medlemmer, efter at have hørt Ministeriets Fremstilling, nu som før fastholder den ligelige Neutralitet som eneste Grundlag for Danmarks Politik overfor alle Magter, og at man ligeledes var enig om, at det danske Folk knytter sine nationale Forhaabninger til en retfærdig Gennemførelse af det af begge de frigsjorende Parter godkendte Nationalitets-Princip og Folkets Selvtømmelsesret.

Hansen-Norremølle taler. Berlin, 24. Okt. Mod Slutningen af Rigsdagens Onsdagsmøde fik Danferen Hansens-Norremølle Ordet og udtalte:

Til Wilsons Program hører fremfor alt Gennemførelsen af Folkets Selvtømmelsesret, faaledes som Rigsforskeren endnu formelig anerkendte ved Modtagelsen af den litthauiske Taryba. Enhver Ledetighed i internationale Spørgsmaal maa nu undgaaes. Timens Alvor kræver klar, aaben Udtalelse. Jeg kræver som Repræsentant for den danske Befolkning i Nordflesvig i Rettens og Retfærdighedens Navn Gennemførelse af § 5 i Pragereiden og dermed ved Freds Slutningen en endelig og Gennemførelse af dette Spørgsmaal paa Grundlag af Folkets Selvtømmelsesret.

Taleren henviser til Stockholms Manifest af Oktober 1917, der udtalte sig i hans Land til Spørgsmaalet, og sluttede faaledes: Fra hele det skandinaviske Norden lyder nu Tyskland det vældige Raab i Møde: Retfærdighed mod Danferne!

Udenrigsminister Solf svarer. Berlin, 24. Oktober. Udenrigsminister Solf udtalte i den tyffe Rigsdags Møde i Dag:

Naar den Deputerede Hansen hævdede, at der med Hensyn til de nordflesvigske Landsdele udfra Prag-Freden bestod et positivt Retsskrav paa en Følgeslutning, maa Regeringen betegne denne Retsskafelse som fejlagtig, thi Prag-Freden skabte efter gældende Folkeret kun Skrav mellem de traktatssluttende Parter, og dette Skrav er, hvad § 5 angaar, ophævet ved Overenskomsten af 1878. Det er anerkendt af den danske Regering ved den saafaldte Dptant-Konvention af 1907. (Modsigelse fra de uafhængige Socialister.)

— Hvis dette virkelig er alt, hvad den tyffe Regering har at sige om denne Sag, saa betyder det, at ind i det „nye“ Tyskland er den gamle Preussler-Land troligt fulgt med, skriver „Doll. Bl.“

Den spanske Syge. er nu i Aftagende i Saderslev. I Røgetredse regner man ifl. „Schlesvigske Grenzpost“ med, at Sygdommen ved normalt Forløb vil være ophørt der i Byen om 3-4 Uger. Men saa turde rigtignok ogsaa 5-6000 Personer, altsaa omtrent Halvdelen af Byens Indbyggere, have været angrebne af den. Hvis der indtræder Storm og klart Vejr, kan der ogsaa regnes med, at Sygdommen vil ophøre før.

En officios tysk Udtalelse. Berlin, 22. Oktober. „Nordb. allg. Zeit.“ skriver officios:

I fortællende Blade er der dukket Efterretninger op om, at den danske Regering skulde have rettet en Note til den kejserlige Regering, hvori det i loyal Affattelse blev henstillet til undergivne visse Traktatpunkter fra 60'erne, der hidtil er forblevne uafgjorte, en velvillig Overbejelse.

Over for disse Meddelelser fastsaaer vi herved, at den danske Regering hverken har sendt en Note til den kejserlige Regering eller i

ovrigt under nogen som helst Form har henvendt sig i det flesvigske Spørgsmaal til den kejserlige Regering.

Influenzaen og Postvæsenet. Influenzaen raser meget stærkt i Saderslev, og den har nu enten mere eller mindre hæftigt graseret i Byen i flere Uger; men særlig i den senere Tid har det været slemt. Læger, Apotekere, Sygeplejersker, Præster, Lærere og andre Embeds- og Befillingsmænd har været eller er angrebne af Farfoten. Kun saa Familier er slupne fri, og i mange ligger alle angrebne eller har været det.

I disse Dage (23. Okt.) er det særlig galt blandt Postvæsenets Personale, saa slemt, at Postdirektøren endog har maattet meddele Byens Befolkning, at fra nu af kan Postfagerne kun bringes ud i Byen en Gang daglig. Desuden har han opfordret Lærerne i „Schlesvigske Grenzpost“ til ikke at benytte Telefonen, derjom det ikke er højt nødvendigt, fordi Telefonpersonalet er angrebet af Influenza. Og for nogle Dage meddelte han samme Blads Læsere, at der ikke mere tages mod Pakker i Posthuset i Norregade. Dgaa en Følge af Personalemangel.

Diamantbryllup. Den 22. Okt. fejrede Aftagtsmand Hans Christensen og Hustru paa Skelle Mark (Vorre) ifl. „Hsb. Av.“ deres Diamantbryllup.

Guldbrylup. Søndag den 27. Okt. funde Malermester W. Brætte og Hustru i Vejrtirkeby ifl. „Gmd.“ fejre deres Guldbrylup.

En fransk Udtalelse. AB. Paris, 23. Oktober. I „Journal des Debats“ skriver Jacques de Coussanges om det flesvigske Spørgsmaal:

Man fortaar, at Tyskland, der mange Gange og endnu under Krigen har erklæret, at der for det ikke findes noget flesvigske Spørgsmaal, nu vil behandle denne Sag om igen og behandle den alene med sin Raab. Svenske og norske Blade erklærer, at Spørgsmaalet vedrører alle Skandinaver, og Granting har i disse Dage i „Socialdemokraten“ udtalt, at selv om Wilson ikke har sat det flesvigske Spørgsmaal op blandt sine 14 Punkter, saa findes det dog gent i Programmet. Men i Rettens Navn maa vi ordne dette Spørgsmaal i Overensstemmelse med de Tysker, der uden Dpber er bleven fremst af den flesvigske Befolkning i 54 Aar, og faaledes gøre den Uret god igen, som vi har ladet begaa, og paa hvilken den første Grund hviler for den afstjellige Magt, som vi nu vil tilintetgøre.

Dødsfald. En Mand, som i mange Aar har indtaget en fremragende Stilling paa Grammeun, forby. Inspektør for Gram og Nybøl Godser, Anton Jensen, er efter flere Aars tiltagende Svagelighed afgaaet ved Døden. I mange Aar har A. Jensen, der var født i Ribe, været Inspektør paa de grevelige Godser; men han var ogsaa ansat blandt Egens Befolkning, som havde overdraget ham flere Tillidsopber, skriver „Dannevirke“. Han har været Medlem af Lærningens Provstyti, node og Synedebudvalget samt Bestyrelsesmedlem for „Den nordflesvigske Landboforening.“ i hvilken Egenskab han forvaltede Kassen for Foreningen. I de mange Aar. Inspektør Jensen var bosat i Gram, havde han levet sammen med Befolkningen og delt dens Kaar og Interesser.

Den gamle Degn.

Et Juleeventyr.

Over i det vestlige Jylland, i et lille Embede, sad der en gammel „Stolelærer og Kirkefanger“. Men det faldtes han aldrig, thi derovre er man gammelbogs. Derfor hed han i daglig Tale kun den gamle Degn. I en gang havde han heddet den unge Degn; men det var mange, mange Aar siden.

Nu var han saa gammel, at næsten hele Sognets Befolkning havde gaaet i Skole hos ham. Præsterne havde skiftet Tid, men Degnen var bleven paa sin Plads.

Præsterne havde været af meget forskellige Slags. Nogle havde faldt hele Sognets Befolkning og Degnen med vantro, men andre havde faldt hele Sognets Befolkning troende. De havde nemlig alle været unge, og Ungdommen er yderlig-gaende. Men den gamle Degn havde taget det alt sammen ganske roligt og sagt Amen med lige stor Overbevisning og Inderlighed, enger Præsten var saa eller saa. Det gjorde han i Kirken. Men det gjorde han ogsaa udenfor Kirken. Kom nogen og vilde kritiserer Præsten, var han altid rede til at afvisse vedkommende. „Præsten er min Kollega,“ sagde han. „Dg skal arbejde sammen med ham i Kirken og kan derfor ikke høre paa, at nogen taler ilde om ham udenfor Kirken.“

Han var saadan en rar, gammel Degn, og derfor syntes, han ogsaa, at alle de Menneffer, han havde med at gøre, maatte være rare eller i det mindste maatte vide, at de burde være det. Somme Tider havde han rigtignok Sorg af nogle af sine gamle Skolebørn, og da han var inde i alle Sognets og dets Beboeres Anliggender, kunde han ikke slippe for at føle det. Men saa sagde han altid: „Det er sørgeligt med ham. Alle de, der holder af ham, har Gode og gode Ting om ham. Men Gud fader fender ham bedre. Han har nok noget tilovers for ham endnu, og saa maa vi andre jo ogsaa nok have det.“

Sender du fjerde Søndag i Advent? Det er der ikke mange, der gør. De fleste finder den kun af Navn, men har aldrig hjilt paa den. Dg dog er det af yderste Vigtighed at kende den og forme Befendtskab med den hvert eneste Aar, naar den kommer igen, thi alle de, der ikke gør det, dem kommer Juleaften bagpaa, ligesom den engang kom bagpaa Rællingen. Dg det maa dog være skrælligt, naar Juleaften kommer bagpaa en, saa at man ikke kan se ind i Ansigtet og mile til den som til en kær og længselsfuldt ventet Gæst. Det er en Følge af, at man bliver for gammel. Uderdommen kan ikke holde fjerde Søndag i Advent.

Sognets Værn derimod havde begyndt at holde denne Forventningsdag lige fra den 1. December. Hver eneste Dag ventede de Juleaften, og hver eneste Dag talte de om den.

Dg den gamle Degn var som Vørenne. Fjerde Søndag i Advent havde han hjilt velkommen med en særlig Forventnings Gæde, og hans Amen havde lydt saa dejlig skangfuldt i den næsten menneffetomme Kirke. Om Eftermiddagen var han gaaet ud for at se til en sig Mand. Det var Snestorm og bibende faldt, uagtet det ikke var Frostvejr. Dg han, som kendte hver Tue og hver Sti i Sognet, var aligevel gaaet vild og kommen ud i Moen. Men sit Grinde til den sig vilde han have forrettet ligefuldt, og som Følge heraf kom han først hjem længe efter, at det var blevet mørkt, og da var han saa underlig. Snart rystede han af Kulde, og snart var han rød i Kinderne af indvendig Gæde som en, der har druffet for meget.

Degnekonen havde aldrig set ham saadan i de 35 Aar, de havde været gifte. Derfor havde hun forlængst tabt Troen paa, at han nogenfunde kunde blive sig. D, hvor hun blev fortraklet. Hun maatte straks gribe til Rosen.

Thi Degnekonen havde en Pose. Den var fuldt til Randen med Bekymringer. Det var hendes Sustraa. Ingen havde nogen Sinde set, at de hjalp noget, men de hørte med til Overleveringerne fra hendes Barndomshjem, hvor man aldrig havde savnet hverken dem eller noget andet. Hun hældte altsaa straks en halv Snes Stykker ud over Degnen. Men de gjorde intet Indtryk paa ham. Ikke engang det allerstærkeste af dem, der løb: „Nu dør du nok, og saa faar vi aldrig Guldbrylup.“ Den gamle Degn syntes nok, det smagte bittert, men han rystede bare paa Hovedet og sagde: „Det maa Gud om!“

Endelig fik Konen ham i Seng. Hun løb ind til Rabofonen og laante Hyldeblosser, thi dem havde hun ikke selv i Posen. „Du skal

love det ud.“ Der sagde hun. Dg den gamle Degn svæbte.

Men det var dog underligt! Endnu inden Dagen var til Ende — skønt der kun var saa lidt tilbage af den — vidste det hele Sogn, at den gamle Degn var sig. Vørenne tænkte allerede paa, om de nu skulde have en ny. I Rabofoguet var der kommen en ny, og han traf de smaa Drengene i Gaaret og Vigerne i Drene. De voksede snafede med hoerandre om, at man jo ikke vidste, om han kunde staa det igennem. Dg hvem skulde saa sig Amen Juledag. Man søgte pludselig, at dette Amen havde man glædet sig til; det hørte med til ens Julefornemmelser. Den gamle Degn stemmede, der sælden sagde noget uden ved sørgelige Føleligheder, og luffede sin tandløse Mund og sagde: „Saa sagde Amen, da Far blev begravet, og han har sagt Amen, da alle I Børn blev døbt. Dg jeg havde tænkt, at han ogsaa vilde sigede, naar jeg nu snart skal bæres hen — men nu bliver det vel saa en af disse numdens, der ikke tænner noget ved det.“ Saa røffede hun med Hovedet, minrede med Munden og strøg sig med Haanden over de gamle Fine, der forlængst havde udgrædt.

Selv ned til Stationsbyen naaede Magtet ved Sengenid. Der var ingen rigtig Stationsby. Den nye Privatbane var ikke engang taget i Brug endnu. Men Stationen laa lige ved Jattighuset. Dg dengang de mange Jernbanearbejdere var der, havde en Mand fra Rabofoguet købt en falskefarbig Kønne, der egentlig skulde have været reben ned, pudset den lidt op og sat et Skilt paa den med Ordet „Restaurant.“

Banearbejderne var borte og dermed de fleste af Runderne, men Jakob Skomager var der endnu. Han bar hver Aften hele sin Fortjeneste derhen.

Disse to Guse var det, Sognevittigheden kaldte „Stationsbøen“. Da Magtet naaede derned, gjorde det intet Indtryk paa Beboerne i Jattighuset. Der havde man ovgivet alt Haab, og hvor intet Haab er, er der heller hverken Sorg eller Glæde. Heller ikke Vænten i „Restauranten“ sølte noget ved det. Men Jakob Skomager opdagede pludselig, at Brændevin smagte biff. Brændevinen, den herlige danske Nationaldrik, som har udført større Bedrifter end selvste Napoleon! Det var dog underligt. Men saadan var det. Jakob Skomager betalte og gik hjem.

Jude i Sengen med det friske, gangende Halmunderlag og de hværende Bolfter laa den gamle Degn. Han var snart hvid som den blege Sne og snart rød som en Solnedgang. Han drog et dybt Sul og gik bort fra denne Verden ind i Guds Himmel.

Nej, hvor der var desligt. Hele Himlen var fuld af Degne med Binger paa! De stod saa tæt og var saa mange, at den gamle Degn ikke selv om han rejste sig paa Taalplidserne, kunde se ham, der sad paa Tronen.

Der var unge rødmsjede Degne med glatragede Kinder og Sane-faan, og der var gamle graaafaggede Pædagoger med en hel Skare vingede Børn bagefter sig. Alle saa de saa glade ud. Her kunde de først rigtig af Hjertens Lyft syngte Amen.

Men hvor blev den gamle Degn ikke betaget, da de begyndte. Det var rigtig nok noget andet end nede paa Jorden. Derne havde han hørt fornaar, naar Jfen brød op, og Bækkene og Aærne fik travlt med at fylde Fjorden, hjrt dens Vølgenasser styrte frem mod „Mindet“ og bryde den svage Dæmning igennem for at styrte sig ud i Besterovvov, jagede af Stenstormens Biff.

Det buldrer og synger. Den, der een Gang har hørt den Lyd, bliver stor paa det oberfor et Lørdensfrald og synes ikke, det lyder af noget. Men Degnekonen i Himlen løb, som om ti Tusinde „Kinder“ blev luffede op og utallige henfarne Slægters Jubel slog imod Tronens Fod. Den gamle Degn sang med. Hvor løb det dog herligt! „Amen! Bel-sigelsen og Prisen og Visdommen og Laffigelsen og Væren og Kræften og Styrken tilhører vor Gud i Evighederens Evigheder! Amen!“

Amen først og Amen sidst, jo Orde-ne kendte han.

„Mor,“ sagde den gamle Degn Mandag Morgen, „jeg drømte, jeg var i Himlen. Jeg er saa mat, jeg vil jove igen.“ Han tænkte, han maatte funde drømme videre.

Om Lørdagen var det Juledag. Folk fyldte Kirken. Stolene var allerede optagne til sidste Blads. Men Folk blev ved at komme. Som altid paa Juledag var der alt, hvad der kunde sidde og staa. Selt nede ved Børen stod Jakob Skomager. Han sølte sig lidt mere fremmed her end i „Restauranten.“

Men oppe i sin egen Stol stod den gamle Degn. Han stuede for-nøjet ud over Staren. Den havde ingen Binger og havde heller ikke endnu rigtig lært at sige Amen. Men han effede den.

Hvordan Juleprædiken var, lagde ingen Mærke til. Præsten var saa ung og saa ny og ufendt. De fleste sad i deres egne Tanker; men alle havde de glædet sig over at høre den gamle Degn sige Amen. Der var kun een Mening om, at det forstod han.

Dg det er Livets sværeste Kunst. Har man bare lært at sige Amen, er man skiftet for noget højere. Selv det bejlige Jesusbarn var ikke andet end et Amen til alle Guds Forjættelser. Den, der kan sige Amen og lægge Bænderne sammen, har en hel Region Engle til at arbejde for sig mellem Jul og Naaret, der gør alle Ting nye. Dg det er godt, thi paa den Tid af Aaret er det Helligbrøde at arbejde selv.

Sans Albert.

FOR THE COMFORT OF OUR SOLDIERS.

Some interesting facts about the work the National Lutheran Commission is doing for the boys in the Army and Navy service were reported at a meeting of the Executive Committee December 3rd.

It was stated that the Brotherhood Club at Houston, Texas, which started its work with 65 beds now has 150 beds, and even with this increased capacity the club was unable to accommodate 75 applicants for sleeping quarters on the last Saturday night in November. The income from rental of beds was about \$215 last month, enough to pay for all incidental expenses, such as laundry, janitor's salary, gas, electric light, telephone, watchman etc.

This Club is regarded by the chief morale officer of Camp Logan as one of the agencies at his command for maintenance of the morale of the enlisted men.

Our service house at Cambridge, Mass., known as the Magnet Club, located opposite Harvard University Campus is thronged practically every evening. It is easily identified by the large sign showing Luther's coat-of-arms and two glass signs on the side of the building announcing that the Magnet Club is a unit of the National Lutheran Commissions' work for soldiers' and sailors' welfare.

Our Brotherhood Club rooms at Waco, Texas, are visited by hundreds every night.

One of the important features of most of these places is that well-attended religious services are conducted in them regularly on Sunday. They also serve as clearing houses of information regarding our Church and its work and our activities. These clubs or service houses are offering a splendid opportunity to Lutheran people to serve the boys in uniform.

Another feature of the work that comes under the supervision of the Commission is that of chaplains in the Army and Navy. Secretary Larsen presented a very interesting report. The chief facts stated are as follows—

At present there are in the United States Army 68 Lutheran Chaplains. One chaplain, Albert D. Bell, of the 310th Infantry recently died in France.

According to the present size of the Army the Lutheran Church is entitled to about 240 Chaplains. There are now applications of 87 approved candidates on file in the Adjutant General's office, and the Committee has 21 applications on file upon which no action has been taken. It thus appears that our Church would have had almost its full quota of chaplains in the Army if all those who have made applications had been appointed.

It is, however, interesting to note on the 18th of November there were on file in the Adjutant General's office 1129 applications for chaplaincies approved by the Washington office of the Federal Council of Churches upon which no action has been taken. There appears to be a little doubt that if the war had continued our church would have furnished its full quota of chaplains.

In the United States Army there at present 11 Lutheran Chaplains.

The Federal Council of churches reports that the total number of chaplains commissioned for Army service since the war began is 1843 distributed as follows:—

Protestants	1264.
Roman Catholic	562.
Jews	14.
Christian Science	3

For the Navy service 151 have been commissioned, of which 122 are Protestants and 29 Roman Catholics.

Four days before the signing of the armistice Chaplain Moody arrived from the front with a request for about 800 more chaplains to be sent overseas as rapidly as possible. He reported that Chaplains in France at that time numbered:—

Protestants	866
Roman Catholic	265.
Jews	7

When the armistice was signed an order was at once issued by the War Department to the effect that no new commissions should be granted, which order of course applied to chaplains.

As soon as the size of the regular army is determined, applications for permanent commissions will receive consideration from the Adjutant General's office.

En væsende Julegave

N. P. Madsen: Fortællinger og Skitser.

Smukt indb. Pris. \$2.00.

Dan. Luth. Publ. House, Blair, Nebr.

Den engelske Udgave af

BALSLEVS BIBELHISTORIE

foreligger nu

147 Sider. Falrige Billeder solidt Shirtsbind.

Pris 35 Cts.

Danish Lutheran Publ. House, Blair, Nebr.

Egte Komfort, hvis De forlanger og erholder

Mayer

Martha Washington

Komfort Sko

Bevar Dem for Efterligning

Se efter Handelsmærket paa Saalen.

F. Mayer Boot & Shoe Co., Milwaukee, Wis. HONORARY

37 forskellig Faconer